

Norsk damebridge på den internasjonale arena 1980 – 2004

En lang periode deltok ikke Norge med damelag i EM. På tidlig 80-tall uttalte 3 av 4 markante spillere at de var negative til egen dameklasse. En hadde litt tidligere heller ikke deltatt i Nordiske mesterskap for en kortere periode. Norge kom imidlertid tilbake på slutten av 90-tallet og har deltatt med damelag i EM siden da. Skuffelsen var stor over manglende resultater i mange år før det nåværende damelaget slo igjennom med bronse i EM 2018 og kvartfinale i VM 2019.

Bridgetinget i 1978 hadde vedtatt at Norge ikke skal delta internasjonalt i egen dameklasse verken i EM eller Nordisk. NBF forslø på EBL kongressen samme år at EM damer skulle avvikles, men forslaget fikk bare 1 stemme.

I intervjuer i 50 års jubileumsberetningen fra 1982 uttalte 3 av 4 markante damespillere seg negative til en dameklasse. Og, grunnet vår holdning til damebridge ble det nordiske samarbeidet satt «på prøve», og derfor ble saken tatt opp på nytt, og på vegne av styret la Per Bryde Sundseth (bildet) frem «damemeldingen» på Bridgetinget på Fagernes 1980. Her ble det vedtatt at Norge skal delta i Nordiske mesterskap, og også i EM dersom resultatene – spesielt fra Nordisk – er gode.

Etter dette har Norge alle år deltatt med et lag i dameklassen under nordiske mesterskap. I 1986 på Sundvollen vant de norske damene Nordisk mesterskap for 1. gang i historien med Annelise Asla (nå Koppang), Rønnaug Asla, Gerd Hantveit og Elin Steiner. Dermed ble laget sendt til EM i Brighton 1987.

Plasseringene i nordisk etter dette har variert mellom 3. og 4. plass inntil det ble 2. plass i Danmark i 1996 og på Klækken i 1998. Da var det igjen duket for EM deltakelse, og etter dette har vi alltid vært representert i de internasjonale mesterskapene.

Per Bryde Sundseth gikk av som president i NBF 1993, og fikk etter dette ansvaret for damelaget med deltakelse i Nordisk mesterskap til og med 2003, og i EM 1999-2004, samt OL i 2000.

I begynnelsen av Pers periode ble det jobbet med samlinger for landslagsaktuelle og det ble ordnet med trening mot gode lag, kontakt med eksterne coacher, og lagt planer for fremtiden. Dessverre var økonomien ikke slik at de eksterne coachene kunne engasjeres mer enn bare ved 2 anledninger, og strakk seg bare over noen timer. Men likevel kom resultatene, og toppen ble nådd under OL i Maastricht. Anne-Lill Hellemann – Anne Malinowski, Sølvi Remen – Siv Thoresen, Anne Mørch – Eva Mørch oppnådde en flott 4. plass blant 41 deltakende nasjoner. Beslutningen og deltakelse ble tatt så sent at vi måtte innkvarteres et stykke fra spillelokalen sammen med laget i åpen klasse. Vi fløy til Amsterdam og hadde leiebiler sydover. I etterkant mottok Per en fartsbot fra Nederland, men ettersom de 3 bilene var leid i hans navn, og det ikke kunne bevises hvem som var synderen, ble boten etter mye om og men frafalt.

Samholdet i laget var bra og vi spilte oss frem til kvartfinalen hvor Sør-Korea ble slått etter en spennende kamp, og full jubel. I semifinalen ble Tyskland dessverre for sterke, og Canada likeså i bronsefinalen. Stor forskjell å sitte i salen under premieutdelingen i forhold til å stå på podiet på scenen, men all honnør til damene etter et flott gjennomført OL.

En artig sak under semifinalen hvor en dopingjeger hentet Anne-Lill (bildet) og en tysk dame til dopingkontroll. Alt var selvfølgelig i skjønneste orden, og kampen kunne fortsette.

Etter 2.plassene i nordisk i 1996 og 1998, ble det fattet vedtak om å sende et lag til EM på Malta i 1999 med Anne-Lill Hellemann – Gunn Helness, Anne Malinowski – Sølvi Østmo og Anne Mørch – Eva Mørch. Stor skepsis i Bridge Norge vedr. laget som ble dømt nord og ned. Men det startet glimrende med kalasseier over Sverige. Det er mye psykologi i slike kamper, og Gunn – Anne-Lill ba om å bli satt opp

mot et svensk par de tradisjonelt hadde meget godt tak på. Da det svenske paret kom til kampstart uttalte de at Anne-Lill – Gunn satt feil, og mente at de var linet opp mot et annet par, men det var svenskene som hadde gjort feil i oppliningen. Dermed var kanskje svenskene i ubalanse, men det var det gode spillet som sikret seieren. Og fortsettelsen var så fantastisk at vi faktisk ledet mesterskapet etter halvspilt serie. Dessverre kom det så en fridag, og i kampen mot Russland etter pausen ble det tap. Avslutningen var ikke like bra som begynnelsen, men det ble en hederlig 8. plass til slutt blant 21 nasjonslag.

Deretter fulgte Tenerife i 2001 med 10. plass av 21, Salsomaggiore i 2002 med 6. plass av 23 og Malmø i 2004 med 11. plass av 22 lag. Spesielt mesterskapet i Salsomaggiore var nervepirrende og laget var veldig nær kvalifisering til Venice Cup (VM finalen).

Etter EM i Malmø i 2004 trakk Per seg fra landslagsledelsen og Per-Ove Grime overtok.

Etter Bridgetinget i 1980 og spesielt fra årtusenskiftet, har det ikke vært diskusjon nasjonalt om vi skal ha egen dameklasse eller ikke, og heller ikke om vi skal delta internasjonalt i denne klassen. Kvaliteten på de norske damespillerne er så høy at det når som helst kan bli hyppige pallplasser internasjonalt, noe som ble bevist i siste EM i 2018 hvor det ble en sterk 3.plass og dermed var Norge kvalifisert til Venice Cup 2019 i Kina, for 1. gang i historien. Her ble det en glimrende 3. plass i grunnspillet, men dessverre tap i kvartfinalen mot Nederland etter en uheldig første seksjon. Men resten av kampen spilte laget jevnt og faktisk bedre enn Nederland.